

Arrest

nr. 243 133 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV x II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Gemeente HOEGAARDEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Hoegaarden van 7 november 2017, tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

LGENTE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in *‘tot erkenning van het recht op verblijf – artikel 40ter Vreemdelingenwet’*.

Op 29 november 2016 richt de gemeente Hoegaarden een e-mail aan de raadsman van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat de gemeente beslist om de aanvraag van de verzoekende partij tot erkenning van haar recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie te weigeren.

Bij arrest nr. 185 501 van 18 april 2017 vernietigt de Raad deze beslissing van de gemeente.

Op 7 november 2017 neemt de burgemeester van Hoegaarden een beslissing van niet-overwegingneming van deze aanvraag (bijlage 19quinquies). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT NIET-INOVERWEGINGNEMING

In uitvoering van ~~artikel 50, § 1, derde lid~~ / artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 07/11/2016 door de genaamde / de persoon die verklaart te heten B. A. geboren te Toshkëz /Albanië op (in) 16/02/1994 van Albanese nationaliteit te zijn, niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

Naar aanleiding van de aanvraag dd. 07.11.2016 werden volgende stukken neergelegd ter staving met de verwantschap van de referentiepersoon:

- Buitenlandse huwelijksakte, waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene, mevrouw M. S., op 1 december 2015 in Lushnje (Albanië) in het huwelijk is getreden met de heer D. A.

- 'Getuigschrift Gezinssamenstelling', opgesteld door de burgerlijke stand van Lushnje (Albanië), waaruit blijkt dat betrokkene verwant is met mevrouw M. A. (moeder) en de heer B. G. (broer)

- 'Samenstelling van het gezin' dd. 14.09.2016, opgesteld door de gemeente Hoegaarden, waaruit blijkt dat betrokkene samen met zijn moeder en broer op hetzelfde adres woont als de Belgische referentiepersoon, de heer D. A.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hoegaarden het in Albanië afgesloten huwelijk tussen de moeder van betrokkene en de Belgische referentiepersoon, de heer D. A., op 2 augustus 2016 weigerde te erkennen na een negatief advies van het parket van Leuven dd. 18 maart 2016.

Derhalve werd de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het voorgelegde bewijs van samenwonen doet hieraan geen afbreuk.

Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 40ter, 41, 42, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een kennelijke appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat de stiefzoon van een Belg, die aan bepaalde voorwaarden voldoet, recht heeft op verblijf en de erkenning van dit recht mag vragen.

Artikel 40ter VW :

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.

Artikel 42 VW :

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde,

op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

Artikel 52§4 al. 2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 :

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

• Onderdelen van het middel

1st onderdeel

De aangehaalde rechtsnormen worden miskend daar verwerende partij de bestreden beslissing laattijdig heeft genomen, i.e. meer dan 6 maanden na het indienen van de aanvraag, en meer dan 6 maanden na het arrest van Uw Raad dat de vorige beslissing heeft vernietigd.

Op 07.11.2017 was verwerende partij niet (meer) bevoegd om de aanvraag te verwerpen, of niet in overweging te nemen. Het verblijfstitel moe(s)t afgegeven worden.

Zowel artikel 42 VW als artikel 52§4 al. 2 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 verplichten de overheden om een beslissing te nemen binnen de 6 maanden. Indien er geen beslissing in deze periode genomen wordt, moet de Burgemeester het verblijfstitel afgeven.

Art 42 VW (eigen onderstreping) : "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden";

Verwerende partij verwijst uitdrukkelijk in de bestreden beslissing naar een "aanvraag" die "ingediend" werd "op 07/11/2016". Artikel 42 VW verwijst naar de indiening, niet naar de inoverwegingneming van de aanvraag als startpunt van het termijn van 6 maanden.

Art. 52§4 al. 2 KB (eigen onderstreping): "Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42. van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijf fkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Verwerende partij nam haar beslissing meer dan 6 maanden na de indiening van de aanvraag, wat duidelijk tegenstrijdig is met de toepasselijke regelgeving, en de bedoeling van de wetgever die een snelle procedure heeft voorzien.

Dat de 6-maanden periode berekend wordt vanaf de oorspronkelijke aanvraag, of vanaf het arrest van Uw Raad waardoor de vorige beslissing vernietigd werd, verandert niets aan deze conclusie.

Toelaten dat de Burgemeester 6 maanden of meer zou hebben om te oordelen over de "overwegingneming" van de aanvraag, zou de toepasselijke wetsbepalingen miskennen, meer bepaald artikel 42 VW.

De toepasselijke wetsbepalingen maken geen verschil tussen een beslissing tot weigering "ten gronde" of een beslissing tot niet-inoverwegingneming : beide zijn beslissingen tot weigering van de aanvraag in de zin van de VW (RVV n°142.682 02.04.2015 ; RVV, n°152.039 09.09.2015 ; RVV, n°152.574 du 16.09.2015 ; RVV n°153.305 25.09.2015 ; RvS n°79 313 17.03.1999 ; RvS n° 156.831 du 23.03.2006 ; RVV n°3.233 du 26.10.2007).

De bestreden beslissing is onwettig, de Burgemeester moet het verblijfstitel afgeven.

2de onderdeel

De bestreden beslissing is niet op geldige wijze gemotiveerd, rust op een appreciatie fout, en een gebrek aan zorgvuldigheid, daar zij stoelt op de weigering om het huwelijk (tussen de moeder van verzoeker en zijn stiefvader) te erkennen, hoewel dit huwelijk perfect geldig is, erkend moet zijn, en erkend werd door het Hof van Beroep (stuk 2).

Men moet vaststellen dat de verwerende partij niet geldig mag weigeren om het huwelijk te erkennen.

Deze erkenning door het Hof van beroep heeft een retroactieve werking (ex tune). Het huwelijk is altijd geldig geweest, de weigering tot erkenning was onwettig.

Verwerende partij mag haar beslissing niet stoelen op een eerdere onwettige beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Uw Raad mag geen rekening houden met de onwettige beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk, daar deze beslissing onwettig is (toepassing van art. 159 GW ; deze beslissing tot niet-erkenning is strijdig met artikel 12 EVRM, artikelen 18, 21, 23, 27, 31 WIPR, artikelen 146 en 146bis B.W., zoals

uiteengezet in het arrest van het Hof van Beroep in bijlage stuk 2, meer bepaald p. 5 tot 9, waarnaar hier wordt verwezen en die integraal deel uitmaakt van huidige ontwikkelingen).

Waar verwerende partij verwijst naar de niet erkenning van dit huwelijk, en zelfs weigert het huwelijk te erkennen, dient vastgesteld te worden dat zij haar beslissing niet passend motiveert, en dat zij geen zorgvuldige onderzoek van de zaak heeft gevoerd, en dat zij een manifeste interpretatiefout begaat, daar het huwelijk geldig is en erkend moet worden door de Belgische overheden.

De motieven waarop de beslissing stoelt zijn niet geldig en mogen niet gevolgd worden.

3de onderdeel

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd, en stoelt niet op een zorgvuldige analyse van alle elementen van het dossier.

De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom "het voorgelegde bewijs van samenwoning" "geen afbreuk" doet, en waarom de samenwoning tot op de dag van de beslissing (en nog vandaag) niets aan verandert.

Verwerende partij diende nochtans rekening te houden " met het geheel van de elementen van het dossier" (art. 42 VW), wat een uitdrukkelijke benadrukking is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt dat "het voorgelegde bewijs van samenwoning doet hieraan geen afbreuk", zonder verzoeker in staat te stellen om de redenering van verwerende partij te begrijpen.

Gezien het feit dat verwerende partij naar een beslissing tot niet erkenning van het huwelijk dd 02.08.2016 verwijst, is het niet opvallend waarom het bewijs dat de betrokkene samenwonen, en het feit dat zij tot op de dag van de bestreden beslissing (dd 07.11.2017) samenwonen, niets verandert voor verwerende partij. Op eerste blik stelt ieder redelijk denkende mens dat één jaar (meer) samenwoning tussen de betrokkenen, na de eerste weigeringsbeslissing, van aard is van mening te veranderen omtrent de geldigheid van het huwelijk.

Op deze elementen is de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd.

4e onderdeel

De bestreden beslissing is niet geldig gemotiveerd in rechte en artikel 41 VW wordt miskend.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 41 eerste lid VW als wettelijke basis voor haar beslissing. Nochtans betreft artikel 41 VW geenszins verzoekers aanvraag : artikel 41 VW betreft het recht op binnenkomst tot het grondgebied, hoewel verzoeker de erkenning van zijn recht op verblijf voor meer dan drie maanden aanvroeg.

Art. 41 VW § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

De bestreden beslissing verwijst ook naar bepalingen van het KB van 08.10.1981, maar bepalingen van dit KB vormen geen geldige wettelijke basis voor het nemen van zo'n beslissing (RVV 150 838 van 14.08.2015, RVV 103 646 van 28.11.2013, CE 228.679 van 7.10.2014).

De bestreden beslissing moe(s)t op een wetbepaling stoelen, en het is niet het geval.

Voor alle duidelijkheid dient nog benadrukt te worden dat de bevoegdheid van verwerende partij door de wet moet voorzien worden, en verwerende partij duidt geen wetbepalingen aan die haar de bevoegdheid toevertrouwt om zo'n beslissing te nemen. Waar zij verwijst naar bepalingen van het KB,

dient nog benadrukt te worden dat zij niet aanduidt op basis van welke bepaling van de wet de bevoegdheid aan de Koning toevertrouwt om de Burgemeester toe te laten om een beslissing “tot niet inoverwegingneming” te nemen in het kader van een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden voor een familielid van een burger van de Unie. De toepasselijke wetsbepalingen maken geen verschil tussen een beslissing tot weigering “ten gronde” of een beslissing tot niet-inoverwegingneming : beide zijn beslissingen tot weigering van de aanvraag in de zin van de VW (RVV n°142.682 02.04.2015; RVV, n°152.039 09.09.2015; RVV, n°152.574 du 16.09.2015 ; RVV n°153.305 25.09.2015 ; RvS n°79 313 17.03.1999 ; RvS n° 156.831 du 23.03.2006 ; RVV n°3.233 du 26.10.2007).

5de onderdeel

De bestreden beslissing vormt een illegale beperking van het fundamenteel recht op familieleven van verzoeker, met zijn moeder, stiefvader, en broer.

Zowel artikel 8 par. 2 EVRM als artikel 52 van het Handvest vereisen dat de beperkingen tot het recht op familieleven “door de wet” moeten voorzien worden (art. 52 par. 1 Handvest : “Beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen (...)).”

Nochtans voorziet de toepasselijke wet (VW) geen bevoegdheid ivm het nemen van een beslissing tot niet inoverwegingneming van zo’n aanvraag, door de Burgemeester.

De beslissing is bovendien onredelijk gezien het huwelijk erkend moet worden, zo heeft het Hof van Beroep beslist (stuk 2).

Van een wettelijke beperking van het recht op familieleven is geen sprake.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 2 van het Handvest of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In het eerste onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing niet binnen de overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden werd getroffen en ter kennis werd gebracht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens het overschrijden van voormelde termijn.

In casu dateert de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger van 7 november 2016.

De verzoekende partij deed haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van haar Belgische stiefvader op 7 november 2016. De eerste beslissing in antwoord op deze aanvraag werd genomen op 29 november 2016, maar deze beslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 185 501 van 18 april 2017. De in casu bestreden beslissing dateert van 7 november 2017, en ze werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. De bestreden beslissing werd dus meer dan zes maanden na het vernietigingsarrest van de Raad genomen.

Niettemin dient te worden opgemerkt dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet aangeeft dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend *“onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen”*.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dienomtrent het volgende:

“§ 1

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden "van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

(...)"

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning

*bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
(...)"*

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet evenwel enkel toepassing vindt indien de aanvrager – familielid van een burger van de Unie – alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur vervolgens de aanvraag heeft overgemaakt aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 42 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de daarin gestelde termijn van zes maanden uitsluitend toepassing vindt ten aanzien van unieburgers en hun familieleden, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat de verwantschap als zijnde familielid van een Unieburger reeds kon worden vastgesteld.

Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt immers dat een vreemdeling die in het kader van de gevraagde gezinshereniging zijn familieband bewijst een bijlage 19ter ontvangt en er een attest van immatriculatie wordt afgeleverd met een geldigheidsduur van zes maanden vanaf de aanvraag. Indien hij/zij de familieband niet bewijst, wordt er geen bijlage 19ter afgeleverd, maar wordt een bijlage 19quinquies afgeleverd.

In casu is door de burgemeester van de gemeente Hoegaarden toepassing gemaakt van artikel 41, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 46 van het Vreemdelingenbesluit en heeft hij vastgesteld dat de bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met een burger van de Unie niet bewezen is. Het gaat bijgevolg om de situatie waarin de familieband niet werd aangetoond. De gemeente leverde derhalve overeenkomstig artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit een bijlage 19quinquies af.

Omdat de verzoekende partij zich dus niet bevindt in het toepassingsgeval van artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, is de vermelde termijn van zes maanden zoals gesteld door artikel 42 van de Vreemdelingenwet op haar aanvraag niet van toepassing. Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt geen vervalttermijn waarbinnen de gemeente een bijlage 19quinquies zou moeten afleveren indien de aanvrager niet de vereiste familieband bewijst. Het gemeentebestuur is er enkel toe gehouden te controleren of er een bewijs van familieband werd voorgelegd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat voor het treffen van de thans bestreden beslissingen een vervalttermijn van zes maanden zou gelden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing volgens haar stoelt op de weigering om het huwelijk tussen haar moeder en haar stiefvader te erkennen, hoewel dit huwelijk perfect geldig is, erkend moet zijn, en erkend werd door het Hof van Beroep. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. Men moet volgens de verzoekende partij vaststellen dat de verwerende partij niet mag weigeren om het huwelijk te erkennen. Deze erkenning door het Hof van beroep heeft volgens de verzoekende partij een retroactieve werking. Het huwelijk is altijd geldig geweest, en de weigering tot erkenning was volgens de verzoekende partij dan ook onwettig.

Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen waarnaar de verzoekende partij verwijst dateert van 21 november 2017, terwijl de bestreden beslissing dateert van 7 november 2017. Vanzelfsprekend kon de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment op de hoogte was of had moeten zijn. Dit geldt niet voor het arrest van het Hof van Beroep dat dateert van na de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hoegaarden het in Albanië afgesloten huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon op 2 augustus 2016 weigerde te erkennen na een negatief advies van het parket van Leuven van 18 maart 2016, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van deze informatie te beslissen dat de verzoekende partij de bloed- of aanverwantschapsband met de referentiepersoon niet bewezen heeft. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

In een derde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het voorgelegde bewijs van samenwoning geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen, en waarom de samenwoning tot op de dag van de beslissing

(en tot vandaag) daar niets aan verandert. De verwerende partij moest volgens de verzoekende partij nochtans rekening houden met het geheel van de elementen van het dossier, wat een uitdrukkelijke benadrukking is van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens de verzoekende partij stelt ieder redelijk denkende mens in één oogopslag vast dat één jaar samenwoning tussen de betrokkenen, na de eerste weigeringsbeslissing, een element is om van mening te veranderen omtrent de geldigheid van het huwelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom of op welke wijze de loutere samenwoning van haar moeder met haar partner zou aantonen dat het huwelijk wel geldig zou zijn, en dat tegen de overige indicatoren in die vermeld worden in de bestreden beslissing, namelijk de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoegaarden om het huwelijk te erkennen na een negatief advies van het parket van Leuven. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk uit deze weigering van de erkenning en dit negatief advies te besluiten dat de bloed- of aanverwantschapsband niet werd aangetoond, zelfs al wonen betrokkenen samen. Bovendien motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet dat het voorgelegde bewijs van samenwoning geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen, waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk met alle relevante elementen heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

In een vierde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 41 eerste lid van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis. Nochtans betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij niet de huidige aanvraag. Artikel 41 van de Vreemdelingenwet betreft volgens haar het recht op binnenkomst tot het grondgebied, terwijl de verzoekende partij de erkenning van haar recht op verblijf voor meer dan drie maanden aanvroeg. De verwerende partij duidt volgens de verzoekende partij geen wetsbepalingen aan die haar de bevoegdheid toevertrouwt om zo'n beslissing te nemen. Waar zij verwijst naar bepalingen van het KB, benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aanduidt op basis van welke bepaling van de wet de bevoegdheid aan de Koning wordt toevertrouwd om de Burgemeester toe te laten om een beslissing "tot niet inoverwegingneming" te nemen in het kader van een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden voor een familielid van een burger van de Unie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op eenvoudige wijze kan gelezen worden dat ze gestoeld is op artikel 52, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. De verzoekende partij verwijst in het eerste onderdeel van haar enig middel overigens zelf naar artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, dat zoals reeds aangehaald bepaalt dat *"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, (wordt) erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."* De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden niet op de hoogte te zijn van de juiste rechtsgrond van de bestreden beslissing of op basis van welke bepaling van de wet de bevoegdheid aan de Koning wordt toevertrouwd om de Burgemeester toe te laten om een beslissing "tot niet inoverwegingneming" te nemen in het kader van een aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden voor een familielid van een burger van de Unie. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

In een vijfde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een illegale beperking vormt van haar fundamenteel recht op familieleven met haar moeder, stiefvader, en broer. Nochtans voorziet de Vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij geen bevoegdheid voor de Burgemeester voor het nemen van een beslissing tot niet inoverwegingneming van zo'n aanvraag. De beslissing is volgens de verzoekende partij bovendien onredelijk gezien het huwelijk erkend moet worden, zoals het Hof van Beroep heeft beslist. Van een wettelijke beperking van het recht op familieleven is volgens de verzoekende partij geen sprake.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en de bestreden beslissing dan ook niet als gevolg kan hebben dat een eventueel gezinsleven in België verstoord zou worden. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten. In dit opzicht kan de verzoekende partij de schending van haar beweerdde familieleven niet dienstig aanvoeren. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn omdat het huwelijk volgens haar moet erkend worden, zoals het Hof van Beroep heeft gedaan, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het tweede onderdeel van het enig middel. Daaruit is immers al gebleken dat de

verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op dit punt het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, of op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU